

Měsícsvit 4

Přijde vám to už jako věky, co jste se nalodili na tu rozhrkanou bárku. Postupně jste míjeli menší a menší ostrovy, které se od sebe čím dál víc vzdalovali. S každým dalším jste byli přesvědčení, že tady už musí ležet cíl vaší cesty, protože nic vzdálenějšího přece nemůže existovat. Ještě pár mil a narazili byste na konec světa. A přesto jste pluli dál. Moc vám na náladě nepřidával ani fakt, že se postupem času někam vytratila noc. Iritující permanentní světlo se vám vdíralo za oční víčka ve chvílích, kdy jste si chtěli nekonečnou plavbu alespoň zkrátit spánkem. Už jste přestávali věřit, že ten ostrov existuje. Možná je to jen mýtus...

Nakonec jste ale na obzoru spatřili menší ostrov, jehož středu vévodí sopka tyčící se vysoko do výšky. Dorazili jste do cíle. Ostrov Steeri. Místo, které překvapivě nevypadá tak necivilizovaně, jak byste čekali od něčeho ležícího na samém konci světa.

V přístavu už na vás čekal muž, jemuž jste od Asbjørna měli v bezpečí dovést zásilku. Převzali jste odměnu a začali plánovat cestu zpět. Nemilým překvapením se stalo, že kapitán vaší lodě jakožto místní zrovna plánoval pauzu doma a vy jste zjistili, že další loď bude k dispozici nejspíš až za několik týdnů. Museli jste se tedy začít smířovat s faktem, že jste v téhle bohy zapomenuté díře na nějakou dobu uvěznění.

Dokud jste měli za co pít, dalo se to v téhle díře vydržet. Udělali jste si pár známých, se kterými jste sdíleli mizérii tohoto místa a vyměnili pár mýtů a historek. Všeobjímající nuda obohacená o pár otřesů z místní sopky a krátící se zásoby ve vás ale čím dál tím víc vyvolávali touhu po akci a dobrodružství. A tak když už jste po několikáté slyšeli historku o jeskyni, kde umírají bájní hrdinové a kam se kdysi vydávali celé skupiny mocných dobrodruhů, z nichž jen někteří našli cestu zpět, rozhodli jste se tam vydat.

Když jste se s tímhle nápadem svěřili hostinskému, jestli by neměl nějakou radu, chvíli se zarazil a pak zmizel ve dveřích. Za okamžik byl zpátky a v ruce držel nějaký kus kůže. Rozhlédl se kolem a řekl: "Tohle mi tady před několika rokama nechal jeden, kterej se odtamtud dokázal vrátit s tím, že to má velkou cenu. Moc se mi tomu nechtělo věřit, ale tak vzal jsem to... Co kdyby měl pravdu... Je to ale divnej kus krámu a tak když mi za to něco dáte, jsem ochotnej vám to dát. Třeba se vám to tam bude hodit..."

Nakonec jste se rozhodli vyměnit tu kůži za pár vašich drobností z cest.

Už jste na cestě druhý den, sopka jakoby vás vítala, protože sem tam se zem zachvěje, ale pak jakoby se nic nestalo. Kdyby tady slunce dokázalo zapadnout za obzor, pravděpodobně by už byla tma. Oheň proto na tomhle palouku rozděláváte hlavně kvůli zvěři a dílem asi i ze zvyku. Někteří z vás zůstávají na hlídce, jiní se ukládají ke spánku. Za okamžik začne oheň ale podivně prskat a ti, kteří zůstali poblíž, v něm spatří formující se obraz nějaké dívky. Objímá své paže, jako by jí byla zima... a nebo... měla strach. Nepřítomně se dívá jakoby skrz vás. Něco říká, ale ze začátku ji nejste schopni rozumět. Čím déle to trvá, tím více rozeznáváte jednotlivá slova...

“Další, ach ne! Já nechci! Prosím... Ty otřesy jsou čím dál tím častější a silnější... Co budu dělat? Sama, nekonečně hluboko... Co když se zrcadlo rozbije? Co pak? Budu v té temnotě uvězněná navždy... Copak nikdo nepřijde? Pomoc... Nechci umřít... Sama... Prosím...”

Zvuk jejího hlasu začalo zase přebíjet praskající dřevo. Zvedl se vítr a jakoby rozfoukal její obraz. Oheň je náhle stejný jako dřív, bez sebemenší stopy po dívce. Nevíte, co říct ani co si myslet. Z transu vás probere další, o něco silnější otřes a vy poprvé začínáte sopku vnímat jinak než dřív. Cítíte ve svých srdcích stoupající tlak a najednou vaše cesta do jeskyně začíná mít hlubší smysl i cíl...

